JE MAINTIENDRAI.

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel LXII. ZATERDAG den 6den JUNI 1874. N°. 23.

Uit Nederlandsche Couranten.

Engelsche Landloopers.—De Engelsche regeering geeft soms vermakelyke boeken uit. Jaarlyks wordt officieel verslag gegeven door de hoofdinspecteurs van de armenwet, en in het *blue-book*, dat hun opmerkingen bevat, komt veel wetenswaardigs voor.

Zeer groot is in Engeland het aantal landloopers, rondreizende bedelaars, die nu hier, dan daar overnachten en een gild vormen, dat zekere reglementen volgt, en waarvan de leden elkander voorthelpen en door geheime teekens en woorden elkander inlichtingen geven.

De armenwet maakt, dat de werkhuizen overal in het land gastvryheid bewyzen aan armen, die onder dak willen komen. Slechts voor een paar dagen wordt zy verstrekt, en nu reist een zeer groot getal landloopers in eindeloozen cirkel het land door, beurtelings in de verschillende werkhuizen overnachtende.

Het rapport, waarvan wy spreken, heeft tot doel aan te toonen, dat door de tegenwoordige methode om onderstand te geven aan behoeftigen, de luie, onverbeterlyke bedelaar, die van bedelen en stelen zyn kostwinning maakt, gerangschikt wordt by fatsoenlyke werklieden, die op hun weg zyn van stad tot stad werk zoekende, en intusschen eenigen bystand noodig hebben. Verschillende keeren zyn door de "*Poor-Law Board*" gestrenge voorschriften aan alle werkhuizen van het land gegeven om te verhinderen, dat sterke gezonde mannen nachtverblyf en ontbyt zonden ontvangen en vaak is de taak, welke hun wordt opgelegd als betaling voor het genotene, verzwaard, doch niets helpt. De directeurs der werkhuizen zyn nu eenmaal doordrongen van de overtuiging, dat zy geen recht hebben om hulp te weigeren aan lieden, die beweren broodeloos te zyn en dus komt aan het demoraliseerend gebruik geen einde, en blyven de landloopers meester van het veld.

Zy nemen des avonds bezit van hun lokalen als gasten in een herberg doen, en razen en vloeken zoo men orde onder hen poogt te handhaven. De landloopers zyn verdeeld in benden, die ieder een provincie hebben, welke zy rondreizen. Zy trekken twee aan twee rond en laten op de muren van het werkhuis en op andere plantsen, die daartoe verkozen zyn, aanteekeningen achter, om den kameraden, die op hen volgen, kostbare inlichtingen te geven aangaande de huizen, waar het meest gegeven wordt, en de werkhuizen, waar de verpleging en voedsel het best, het werk het lichtst is. In de *Slang-Dictionary* van den heer Hotten (welke eenvoudig onwaardeerbaar is voor ieder, die uit het Engelsch vertaalt, daar rare uitdrukkingen en nieuwerwetsche woorden met den dag toenemen), kan men eene lange lyst vinden van de hieroglyphen en teekenen, in welke de landloopers met elkander correspondeeren. Een Malteesch kruis beteekent: "Niets te halen, te arm, ze weten te veel."

Een liggend vraagteeken, met een klein kruisje, loodrecht op den staart er van, is be moedigend. Het zegt: "Blyft hier. Zoo gy hebt wat men noodig heeft, koopen zy. Ze zyn scheutig."

Een teeken als een stemvork geplaatst waar twee wegen scheiden, geeft den raad: "gaat in deze richting. Op den anderen weg is niets te halen." Een merk als een ruitenaas verklaart: "goed; ze geven altyd wat, al is het ook maar een bord koude aardappelen; spreekt vooral weinig." Een vierkant zegt: "ellendig. Pas op den hond." Een cirkel met een dikke punt in het midden is een bewys van vrees en de landlooper maakt een omweg om het dus gemerkte huis of dorp te vermyden. Het wil zeggen: "gevaarlyk. Men kan zeker zyn van een maand gevangenisstraf als landlooper zonder bestaan." Een cirkel met een kruis er in geeft de aanduiding: "godsdienstige menschen, vroom, geven veel." Deze huizen worden het meest bezocht, vooral zoo er Katholieken of *high-church* Episcopalen in wonen, wier roekeloos, ondoordacht aalmoezen geven ontzaglyk kwaad doet, en grootendeels de schuld draagt van bedelary, landloopery en de misdaden die zy verwekken. De Foe's bekende gezegde: "aalmoezen geven geen weldadigheid" behoorde in de huizen van alle weekhartige vromen te worden gebeiteld door de Regeering.

De landloopers hadden gedurende langen tyd een zeer aardig middeltje om, wanneer hun kleêren vernieuwing behoefden, het land daarvoor te doen betalen. Des nachts verscheurden ze al hun boven- en onderkleederen in het werkhuis, en daar de directeur of meester hen niet naakt op straat kon zetten, kregen ze andere kleederen. Tegen deze myn is een tegenmyn gelegd. De werkhuizen bezitten allen pakjes, gemaakt van kolenzakken of aan elkander genaaide kleine meelzakken, voldoende om de naaktheid der landloopers te bedekken, doch niet zeer fraai en netjes. De ellendigste landlooper zelfs kan er niet tegen belachelyk te worden gemaakt, zy toonen zich verschrikkelyk toornig over deze behandeling, soms steken ze den brand in het eerste huis of den eersten hooiberg den beste, uit domme wraakneming en omdat ze verkiezen naar de gevangenis te worden gezonden, boven voor spot door het land te loopen. Doch aan de kleerenvernieuwing kwam tevens een einde.

Het is moeielyk te begrypen, welke bekoring het landloopersleven heeft. Harde kost, hard werk, harde bedden, algemeene minachting zyn hun deel. Door eerlyk werk verdienden ze veel meer, doch de bandeloosheid en het min of meer avontuurlyke van hun leven schynt hen schadeloos te stellen voor alles.

Volgens de opschriften in de werkhuizen te oordeelen, verkiezen de landloopers de toevluchtsoorden waar de kost slecht, maar de slaapplaatsen betrekkelyk rein zyn. Dit blykt overtuigend uit de volgende twee versjes door rymende landloopers in verschillende werkhuizen op den wand geschreven. Ter loops dient gezegd, dat er veel dichters onder de landloopers gevonden worden. Het eerste versje staat op den muur van het Sligdon-Union werkhuis te Trysall.

Dry bread in the morning, ditto at night,
Keep up your pecker and made it all right.
Certainly the meals are paltry and mean,
But the beds are nice and clean.
Men, don't tear these bed-sheets or rugs,
For there are neither lice, fleas, or bugs,
At this clean little union at Trysall."

Het tweede versje staat op den muur van een werkhuis by Birmingham.

"My unfortunate friends, pray look around,
And tell me for what is this place renowned!
The room is large, but the window are small,
But that don't matter much at all.
You may lay on the boards, or the chilly floor,
About as warm as a North American shore.
The old bed is full of fleas all alive,
I killed in number about five times five."

— Twee dingen zullen moeilyk ooit geheel uit Parys kunnen verdwynen: de zucht naar vermaak en de liefde voor de armen. Een klein staaltje van dezen laatsten beminnelyken karaktertrek der Parysche bevolking is wel het feit, dat de inschryving voor de volksgaarkeukens, die weinige maanden geleden door mevr. de Mac Mahon geopend werd, tot een bedrag van 469,779 fr. en het getal der uitgereikte bons voor vleesch, brood, bouillon, groenten, tot meer dan 200,000 geklommen is.

Men zou in alle veiligheid kunnen beweren, dat te Parys het pleizier in weldoen eerst dan een eind nemen zal, wanneer er geene dame meer wordt gevonden, om zich aan het hoofd eener inschryving te plaatsen, of geen dansers meer om een cotillon te vormen. Want, hoe zonderling het ook klinke, er heerscht in dit seizoen onverbrekelyk verband tusschen dien zin voor liefdadigheid en den danslust. 't Is in het algemeen gedurende den afgeloopen winter wonderlyk op dit gebied toegegaan. In de dagen van het carnaval, dat tydperk, by voorkeur aan den dienst der lichtgeschoeide en snelvoetige Muze toegewyd, werd er nagenoeg niet gedanst. De balzaal was verlaten voor het gezellige salon, waar veel politiek werd besproken, een letterkundig gesprek werd aangevangen en afgebroken, om weer aangevangen en afgebroken te worden waar muziek werd gemaakt. En daarentegen, toen de winter voorby was, en de naderende lente de goede Paryzenaars reeds inviteerde, om van haren triomfantelyken intocht in het Bois de Boulogne getuigen te zyn, toen begon byna iedereen danspartyen te geven.

Zonder eenigen twyfel zal de warmte van de laatste dagen menigeen aan de verfrisschende avondlucht de voorkeur doen geven boven den verstikkende dampkring der balzaal. Het schynt of dit algemeen gevoeld werd en elk zich daarom gehaast heeft zyn laatste offerhanden aan het scheidende winterseizoen aan te bieden. Althans het was of de laatste weken een danswoede zich van de hoogere kringen te Parys heeft meester gemaakt. Avond aan avond, en meestal by onderscheidene familiën te gelyk, openden zich de zalen van politieke of in de finantiewereld, in den handelstand, onder kunstenaars bekende personen, om tal van danslustige gasten te ontvangen.

Wie meenen mocht dat aan deze dingen de politiek ten eenemale vreemd is, of dat er geen onderscheid bestaat tusschen een legitimistische polka en een Orleanistische polka, toont hierdoor eenvoudig niet op de hoogte te wezen der menschelyke natuur in het algemeen en der Fransche menschelyke natuur in het byzonder. Politiek wordt met het dansen even goed in verband gebracht als met alle andere dingen.

Op alle fashionable bals vindt men een soort van postscriptum, de cotillon genaamd. Juist de cotillon geeft aan de politieke hartstochten gelegenheid om zich te openbaren en tevens aan het jongere geslacht onder de dansers gelegenheid om een staatkundige geloofsbelydenis af te leggen. Een der figuren van den cotillon bestaat heden ten dage hierin, dat men der schoone danseres cocardes van verschillen de kleuren ter hand stelt: witte, violette, driekleurige en blauwen. Op meer dan één wyze kan zy daarvan gebruik maken. Nu eens werpt zy ze in de hoogte, dan weer verdeelt zy ze. Hier nu mengt zich de politiek in het spel. In de balzalen der legitimisten geniet die danser de voorkeur, welke zich van de witte cocarde heeft weten meester te maken of haar verkregen heeft; in de salons van hen, die in weerwil van de visite te Frohsdorf Orleanisten zyn gebleven, staat de blauwe cocarde bovenaan; op de bals der Bonapartisten draagt de violette cocarde de overwinning weg, terwyl de driekleurige gepreferεed was op de danspartyen der liberale ligitimisten en der republikeinen.

Een van de laatste en schitterendste bals werd gegeven door het Cercle Français, waarvan de ultralegitimistische hertog de la Rochefoucauld-Bisaccia voorzitter is. Al de dames waren "intransigenten." Onnoodig dus te zeggen, dat alleen de witte cocarde in blakende gunst stond! Het seizoen van den politieken dans (in den letterlyken zin van het woord) is daarmede geëindigd. Men zou een Oedipus moeten zyn om te kunnen raden, welke cocarde de voorkeur genieten zal, wanneer het nieuwe balseizoen geopend en er nog al toos politiek gedanst zal worden.

Een Zonnescherm. — Wanneer by het tegenwoordige lenteweder een dame haar parasol opneemt om uit te gaan, weet zy wellicht niet, dat zy de handen uitsteekt naar een symbool der koninklyke waardigheid. Het zonnescherm is voor Aziatische en Afrikaansche vorsten niet minder een symbool van gezag als de schepter. Op de marmeren bogen van Persepolis en op de Assyrische basreliefs komt het zonnescherm voor onder de koninklyke insigniën. De doorluchtige heerschers van Ava en Pegu in Achter-Indië noemen zich op fiere wyze "Heer van de 24 Zonneschermen", en Zyne Groote, Roemryke Zeer Verhevene Majesteit de Koning van Burmah zendt zyne bevelen nog steeds "aan de groote zonnescherm-dragende opperhoofden van de Oostelyke landen." De zeer conservatieve koning van Dahomy in Afrika, die oude gewoonten en misbruiken handhaaft met Afrikaansche vasthoudenheid, houdt zyn hof in een groote tent, waarop een ry 24 zonneschermen staan. Drickleurige zonneschermen mogen alleen door den Koning gebruikt worden. Wanneer een *cabocier* of legeropperhoofd door den Koning benoemd wordt, ontvangt hy een maagdelyk wit zonnescherm als teeken van zyn rang. Naarmate hy groote daden doet of gunst vindt in de oogen des Konings, worden op die witte parapluie in schitterende kleuren randen geschilderd, en men beweert, dat onder een barbaarsch volk byna evenveel laagheden en vleiery er aan besteed worden, om zulk een decoratie te verkrygen, als in sommige Europeesche landen worden begaan tot het verkrygen van een gekleurd lintje in het knoopsgat. Het is gemakkelyk te zeggen waarom men meer zou lachen om een gekleurd lintje om de parapluie, dan om een gekleurd lintje op rok, jas en overjas, als een bewys, dat men zich onderscheiden heeft als inzender op een tentoonstelling, als vervaardiger van aardewerk, of als iemand die het een of ander heeft opgedragen aan een Koning of Koningin.

Het denkbeeld, om decoraties, ridderorden en linten aan zyn parapluie te hangen, is wellicht nog zoo verwerpelyk niet. Voor industrieelen, wier borst reeds geheel bedekt is met kruisen, zou een eere-parapluie, met open vakken voor nieuwe orden, een groote uitkomst zyn.

In elk geval mag niemand voortaan meer lachen als hy een schutterofficier onder een parapluie ziet loopen. Hy draagt toch het symbool van gezag in zyn handen.

Gelyk men weet, is het aan de Engelschen gelukt het groote zonnescherm van den koning der Ashantynen te veroveren.

Hy werd aan de Koningin toegezonden "als een nederig bewys van den eerbied en de liefde van Hr. Ms. leger en vloot." De Ashantynsche tropee is thans tentoongesteld in het South Kensington-Museum. De stok is elf voet lang. Het scherm is 6 voet, twee duim in doorsnede. Het is van fluweel gemaakt en ziet er uit als een lappendeken van roode en zwarte ruiten. Vier vergulde leeuwenklauwen en verschillende vierkante, driekante en ronde voorwerpen zyn er aangehecht. Zy zyn van dierenvel gemaakt, waarop het haar gelaten is, of van slangenvel, en een der voorwerpen, het heiligste van allen, is een rood scharlaken lapje met een witte rand. Dit staatsie-zonnescherm is de koninklyke standaard van Ashantie. Het wordt enkel by groote gelegenheden gebruikt en is het symbool van de macht van den souverein.

Parapluies zyn in Europa meer het symbool van de gewetenloosheid van beschaafde menschen. Waarom zoovele menschen, die geen twee centen van iemand stelen zouden, niet het minste bezwaar er in zien een parapluie te leenen en nooit terug te geven, of eenvoudig een andermans parapluie mede te nemen, is een van die raadselen van het menschelyk leven, waarvoor het verstand stilstaat. In een leesmuseum, dat bezocht wordt door leergierige fatsoenlyke burgers, ziet men tallooze keeren op den spiegel een papier geplakt, waarby teruggave van uit vergissing medegenomen parapluies verzocht wordt. En dus is het overal in de beschaafde wereld. In de Vereenigde Staten is deze diefstal van een andermans parapluie een der nationale instellingen. In een der Amerikaansche couranten las men onlangs: "Waarom zou men een parapluie koopen? Het eenigste, wat men te doen heeft, is by regenachtig weder te gaan staan by het uitgaan van de beurs of in een drukbezochte straat; zoodra men iemand ziet voorbygaan met een parapluie naar zyn smaak, doet men een stap naar voren. Men grypt de parapluie met zyn linkerhand, tikt even aan zyn hoed met zyn rechterhand en zegt ernstig doch beleefd: "ik vraag je excuus, mynheer, maar u heeft by vergissing myn parapluie!"

In negen van de tien gevallen zal de aangesprokene zachtmoedig zyn parapluie overgeven; want hoe kan de man zich nog herinneren of weten of gy de man zyt, van wien hy haar gestolen heeft."

Er is iets verkwikkelyks in die vaste overtuiging, dat in de model-republiek iedereen met een gestolen parapluie loopt.

In Engeland heerscht de gewoonte evenzeer om parapluies en zonneschermen als publiek eigendom te beschouwen, dat iedereen mag benaderen. Onlangs, verhaalt *Chambers Journal* waren twee geestelyken met elkander aan het redetwisten over de vraag of de wereld al dan niet beter werd. "Ja", zeide de eene, "de menschen worden beter. Ik heb onlangs voor het eerst van myn leven na een lange reeks advertenties in de *Times*, waarby naar vermiste parapluies gevraagd werd, één advertentie gezien, waarby iemand een parapluie aanbood, die een onbekende by hem had laten staan."

Dit was misschien een reclame, zeide de andere, en één advertentie bewyst niet veel. Neen, de menschen zyn nog altyd even slecht. In den loop van een geheel jaar heb ik slechts een paar gehuwd. Zy vergaten my te betalen, bleven by my dineeren, daar het hard regende en hun rytuig niet gekomen was; zy leenden ten laatste een parapluie van my, waarop ze heengingen. Nooit heb ik meer iets van hen of van myn parapluie gehoord.

— Onlangs — meldde de *Indépendance Belge* — verwierf de Duitsche regeering te Jeruzalem een kostbare verzameling beelden en vazen, die, met Moabietische opschriften bedekt, by den oudheidkundige de levendigste belangstelling wekte. Zy heette de collectie-Shapira, naar den naam van den verkooper, die haar byeenverzameld zoo niet in het leven geroepen had. Al die voorwerpen stamden uit de zeer gryze oudheid en waren in het land van Moab ontdekt. Door wien, wist men niet recht, en zonderling genoeg! voordat deze collectie byeen verzameld was en ten verkoop aangeboden, had die landstreek, hoe dikwyls ook doorzocht, aan de talryke en geduldige schatgravers nooit een enkel spoor van de oude aanbidders van Baäl, nooit het kleinste stuk van een afgodsbeeld, nooit het nietigste scherfje van pottebakkerswerk, nooit de schaduw van een opschrift opgeleverd. De collectie-Shapira bestond niettemin; gekocht en betaald met wichtige goudstukken, was zy de roem van het museum te Berlyn, de vreugd der Duitsche geleerden. Met evenveel vindingrykheid als naïveteit deden dezen alle mogelyke moeite, om de vreemde teekens te ontcyferen, waarvan het vaatwerk wemelde, en het a. b. c. der Moabieten, hun spraakkunst, zoo het kon hun literatuur, te reconstrueeren. Maar de opschriften boden weerstand aan de stoutste gissingen; zy schenen onverstaanbaar en de Duitsche philologie legde zichzelve de onrustbarende vraag voor of zy hier aan het kortste eind zou trekken. Het stond geschreven, dat zy die vernedering niet zou behoeven te ondergaan, maar een andere tegenspoed was voor haar weggelegd.

Aan de echtheid van den Moabietischen schat werd door niemand in Duitschland getwyfeld. Men bezat een sterk bewys voor die echtheid in den onderdom van het salpeter, dat aan de zyden van die voorwerpen hing en er als het ware één lichaam mee uitmaakte, zoodat het er onmogelyk van kon worden verwyderd.

Dit neemt echter niet weg, dat men thans heeft aangetoond, dat deze schat het werk van een behendig vervalscher is en dat al dit Moabietisme slechts in de verbeelding bestaat.

Het Engelsche weekblad *The Athenaeum* deelt hieromtrent een zeer interessanten brief mede van zekeren heer Clermont-Ganneau, wien men de ontdekking der vervalsching verschuldigd is.

Vele Engelsche oudheidkundigen waren reeds, nadat zy de teekeningen, welke men van deze voorwerpen gemaakt had, aan een nauwkeurig en streng onderzoek hadden onderworpen, twyfel aangaande de echtheid gaan koesteren. De heer Clermont-Ganneau deelde dien twyfel en had in de teekeningen van het vaatwerk de hand van zekeren schilder Selim el Gari meenen te herkennen. Vroeger was hy in aanraking geweest met dien Selim, die de gewoonte had om voor de Grieksche bedevaartgangers leelyke nieuw-Byzantynsche schilderstukken te kladden en zekere handigheid, zekere gemakkelykheid van penseel verkregen had.

In dien brief, gedateerd uit Jeruzalem, 29 Dec. 1873, verhaalt de heer Ganneau, welke wegen hy heeft moeten inslaan, ten einde Selim om zoo te zeggen op heeterdaad te betrappen. Het stond by hem vast, dat Selim de beeldjes had gemaakt, wier ruwe en grove vormen, outbloot van alle naïveteit, de hand van een werkman uit latere dagen verrieden. Wat het vaatwerk aangaat, hierby had men slechts den pottebakker op te sporen. En dit kostte weinig moeite. Er zyn slechts vyf of zes pottebakkers te Jeruzalem.

Wy zullen dit oudheidkundig onderzoek niet in al zyn wendingen volgen en alleen mededeelen, dat de heer Ganneau, die in het belang der wetenschap en der waarheid zich tot rechter van instructie in deze zaak had opgeworpen, na veel heen- en wedervragen er in geslaagd is, om zekeren Hassan-ibn-el-Bitar tot bekentenis te brengen. Deze Hassan was een pottebakkersleerling, die het zoogenaamde Moabietische vaatwerk naar den schilder Selim-el-Gari bracht. Het werd gemaakt by den pottebakker Ahmed-Alawiyé, "wiens winkel tusschen den Mawlawiyeh en de poort van Damascus ligt." Selim had er slechts de opschriften by te voegen en daar hy geen aasje begrip heeft van het schrift, dat weleer aan de boorden van de Arnau door de nakomelingen van Loth gebruikt werd, geneerde hy zich volstrekt niet om de geleerdheid der Moabietische taalliefhebbers door meer of minder keilvormige teekenen op een zware proef te stellen. Wat de laag salpeter betreft, men vermoedt dat hy die verkreeg door de voorwerpen in de een of andere oplossing van salpeter te dompelen. De goede trouw van den heer Shapira wordt in geenen deele betwyfeld. Hy is, naar de heer Ganneau vermoedt, het eerste slachtoffer van den nieuw-Byzantynschen kladder geweest.

Hoe het ook zy, de Duitsche regeering lydt de schade hiervan. Het werd tyd, dat aan dit bedrog een eind kwam. Want de zoo pryzenswaardige vrygevigheid, waarmede de Duitsche regeering de wetenschap ondersteunt, had den pseudo Moabietischen yver van Selim-el-Gari in hooge mate geprikkeld. Reeds had hy gezorgd, dat een tweede collectie door den heer Shapira byeengebracht was. En slechts weinig scheelde het, of deze jongere editie was haar voorgangster in het museum te Berlyn gaan opzoeken.

— In eene oude verzameling van aanteekeningen vindt men het volgende:

De Koning van Atchin, op Sumatra, noemt zich: Koning van het geheele aardryk, schitterende als de stralen der middagzon; Koning door God geschapen zoo volkomen als de volle maan, zoo prachtig als de noordster; Koning der koningen, voor wien alle koningen moeten buigen en aan wiens bevelen zy allen moeten gehoorzamen; Koning, met een verstand zoo helder als een zuiver ronde gladde kogel; zoo gelukkig als de zee; de slaaf Gods, die God ziet, die de schande der menschen kan bedekken en hunne zonden kan vergeven; die pal staat en in wiens schaduw alle slaven een veilige toevlucht vinden; Koning, naar wiens hoogwyzen raad alle volken vragen; de goede, zachtmoedige, regtvaardige; de nuttigste koning ter wereld, wiens voeten een liefelyken reuk verspreiden over en rondom alle Koningen der aarde; wiens oogen stralen als de morgenster; Eigenaar van den olifant met de sterke tanden en van het geheele heir der roode, zwarte, witte, bonte, gevlekte en onvruchtbare olifanten; wien de Almagtige bekleedt met edelgesteenten en heerschappy geeft over alle dingen.

— De correspondent van de *Temps* is van oordeel, dat men in Spanje zóózeer aan een burgeroorlog gewend is, dat alleen groote rampen, veel grooter dan de nederlaag van 25 February, noodig zouden zyn om werkelyk eene blyvende verzoening in 't leven te roepen. Hy beweert dat dit een algemeen gevoelen in Spanje is en haalt aan als bewys de woorden door den Hertog De la Torre uitgesproken, toen deze de kinderachtige toebereidselen zag, die men had gemaakt om de open stad Santander te verdedigen. De la Torre zou goedig glimlachende gezegd hebben: "'t Is allerliefst, houdt maar vol, brengt dat tot volmaking; moogt hy al geen gelegenheid krygen er U van te bedienen, dan zullen Uwe kinderen of kleinkinderen het wel doen, want zoolang Spanje, Spanje blyft, zal de burgeroorlog heerschen om de Spaanjaarden te vermaken."

— Te Londen is het prospectus uitgegeven van eene nieuwe Telegraafmaatschappy, met een kapitaal van 380,000 p. st. in aandeelen van 10 pond.

Deze maatschappy stelt zich ten doel een nieuwen telegraafkabel tusschen Engeland en de Vereenigde Staten van Noord-Amerika te leggen, en wel via de Azorische eilanden.— Men zal de gewone yzeren buitenbekleeding by dezen kabel geheel weglaten, uitgenomen voor de kusteinden. Daardoor zal hy in de lucht ruim viermaal en in het water twaalfmaal ligter zyn. Hy zal byna 28 kilom. van zyne lengte in water kunnen dragen, terwyl de kabels, tot dusver in den Atlantischen Oceaan gelegd, dit slechts met 15 kilom. lengte kunnen doen.

Het weglaten der vroeger buitenbekleeding, waardoor de kabel belangryk minder kost, gemakkelyker kan worden gelegd en uit een electrisch oogpunt veel beter is dan een kabel met die bekleeding, geschiedt op grond der overweging, dat de bodem van den Atlantischen Oceaan over zyne gansche breedte een volkomen rustig bed vormt voor telegraafkabels, waarmede geen beschadiging door uitwendige oorzaken is te vreezen.

Door genoemde voordeelen der nieuwe constructie meent men, volgens eene matige berekening, den tariefprys voor het overbrengen van telegrammen tusschen Engeland en de Vereenigde Staten, thans 4 shillings per woord bedragende, op 2 shilling per woord te zullen kunnen brengen. De bestaande Maatschappy zou daardoor verpligt worden haar tarief even laag te stellen. Evenwel is het zeer wel mogelyk dat deze sulks trachten te voorkomen door eene overneming der nieuwe Maatschappy, zy het ook met groote geldelyke opofferingen.

— De sleutels der Kerk van den H. Verlosser zyn aan het Turksche Gouvernement ter hand gesteld op uitdrukkelyk bevel van den Grootvizier, die beloofd heeft ze aan geene enkele der partyen te zullen overhandigen, onder verklaring tevens, dat geene kerk op het platteland aan de Hassunisten zal onttrokken worden.

— De Huisvrouwen-vereeniging te Berlyn, onlangs opgerigt tegen winkeliers, die hunne koopwaar te duur houden, heeft den 9n. Maart eene algemeene vergadering gehouden, waarin werd medegedeeld dat het aantal leden reeds tot ruim 400 is gestegen. Ook het aantal leveranciers, die aan de leden tegen verlaagde pryzen verkoopen, is vermeerderd. De Directie heeft de stad verdeeld in 21 districten. Aan het hoofd van elk district staat eene directrice. Na deze en andere mededeelingen werd besloten, een blad op te rigten, uitsluitend gewyd aan zaken van *huishouding*. Ten gevolge der vele klagten over de dienstboden heeft de Directie inmiddels een dienstboden kantoor opgerigt. Een aantal dienstmeiden hebben getracht als onderneming te bewoelen door geregeld dagelyks vóór dat lokaal te paradeeren en, gelyk zy 't noemen: dienstbodenmarkt te houden. Tot nog toe heeft dit evenwel geen kwaad gedaan. Eene huisvrouw die eene g o e d e dienstbode of eene dienstmeid die een g o e d e n dienst wil hebben, gaat niet daar te markt, maar doet aanvang by het kantoor.

OPROEPING.

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 22 Mei 1874.

ALZOO de persoon van *Alberto Goilo* zich by rekwest tot het Bestuur dezer kolonie gewend heeft, ter erlanging in eigendom van een stuk gronds gelegen op den berg van de Overzyde dezer haven, besloten den vryen weg naar *Cortyn*, benoorden het stuk gronds toebehoorende aan den boedel van wylen den heer *Joseph Kogen*, bezuiden en bewesten de gronden van den heer *J. E. van der Meulen*, zoo worden op last van den Heer Gouverneur al degenen die vermeenen mogten eenig regt of aanspraak op gezegd stuk gronds te bezitten, opgeroepen om daarvan binnen *vyf weken* van heden af gerekend, ter Gouvernements Secretarie aangifte te doen; zullende na dien tyd door het Bestuur op het verzoek worden beschikt.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 6 Juny 1874.

NAMENS den Heer Gouverneur wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 13 dezer, als volgt is bepaald: het brood van vyftien Cents moet 16 oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen; op poene als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

DE Hamburger-boot vertrekt op *a. s. Donderdag den 11 dezer;* daarmede zal er gelegenheid zyn, om in gesloten brievenmaal brieven te verzenden naar Nederland, Denemarken, Noorwegen, Zweden en Rusland. De brievenmaal zal *op dien dag des middags twaalf ure* gesloten worden.

Curaçao den 5 Juny 1874.
De Commis belast met de Post-directie,
J. F. K. VAN EPS.

Lyst van de ter Postery alhier liggende brieven, aangebragt gedurende de laatste acht dagen.

Pedro Bloot, Andrés Vera Bosch, Ephraim Curiel, L. H. Columbia, Teofilo Celis, S. de Casseres, Jhon Ecker, Joaquin Estevis, L. Guilloux, Jaime Harris, Jesurun Penso, Gregorio Fidel Mendez, Juan Montattus, Morris Maduro, Neuman & Guilhoux 3, G. A. Runge, Manuel de Ovando, Isaac J. Sentee, B. Gallcedo, José Scholtz, M. M. Santamaria, Flores, Charles Timmer, George van Grieken, W. H. Lorentzen, George F. Hecker, F. L. Mosten, George M. Farlane.

Curaçao den 6 Juny 1874.
De Commis belast met de Post-directie,
J. F. K. VAN EPS.

OPROEPING.

Curaçao den 22 Mei 1874.

DE Commissie van indeeling der dienstpligtigen by de Stedelyke en Landelyke Schutteryen op Curaçao, benoemd by Besluit van den HoogEd. Gestrengen Heer Gouverneur dd. 20 December 1873 N°. 662 zal hare werkzaamheden zullende aanvangen, noodigt by deze op al degenen, die op dit oogenblik niet zyn opgenomen in de Schuttery en vallen onder de bepaling van art. 7 van het Reglement voor de Schuttery, in werking gebragt by Publicatie dd. 28 Maart 1855 (Publicatieblad van 1855 N°. 4) om op *Woensdag den 10 Juny a. k.*, te verschynen op het Raadhuis, ten einde naar gelang hunner woonplaats by de *Stedelyke of Landelyke Schuttery* te worden ingedeeld; zullende de Commissie daartoe op dien dag zitting nemen van *des middags te twaalf ure tot des namiddags te drie ure.*

Namens de Commissie,
Het voorzittend lid,
H. EVERTSZ.
Ter ordonnantie,
De Kapitein waarn. Adjudant
by de Stedelyke Schuttery,
Secretaris dier Commissie a.i.,
J. F. K. VAN EPS.

Publieke Verkooping

OP Donderdag den 25 dezer, des middags om 12 ure, vóór het gebouw van de Hypotheekbank, van EEN HUIS gelegen in de Willemstad, 4e. Wyk, ... by den Notaris, den Heer *J. W. Heldewier Vignon*, te bezigtigen.

Curaçao den 5 Juny 1874.

Dienstbeurt als Bestuurder by de Spaar- en Beleenbank.

Zaterdag den 6 Juny 1874.
De Heer Salomon Senior.

HEDEN overleed in den ouderdom van 66 jaren, na een langdurig smartvol lyden, myn geliefde Echtgenoot C. H. JONOKHEER, in leven Oud Officier van Gezondheid by de Nederlandsche Marine laatstelyk practiserend Genees- en Heelkundige alhier.

Curaçao den 31 Mei 1874.
DE WED. C. H. JONOKHEER,
geb. SALIES.

TE KOOP ter dezer Drukkery,

HET PUBLICATIE-BLAD N°. 5, 1861, behelzende de Publicatie, waarby de bestaande verordeningen op de heffing van het regt van zegel door nieuwe worden vervangen, *in het Engelsch.*

CURAÇAO.

Vaartuigen in- en uitgeklaard in de laatste acht dagen.

INGEKLAARD.—*Mei.*

29 ned. schr. Irène, 5 t., Boekhoudt. Bonaire.
„ bark Nicasia, 5 t., Boezem, Bonaire.
30 „ schr. Porteña, 39 t., Ernst, Barcelona.
eng. stoomb. Corinth, 610 t., Ecker, Jacmel.
ven. schr. Virginia, 68 t., Gutierres, Barcelona.

Juni.

1 ned. bark Arion, 17 t., Olivet, Aruba.
ven. schr. Providencia, 46 t., Huerta, Vela de Coro.
ned. schr. Manaure, 45 t., de Windt, Vela de Coro.
1 ned. schr. Bella Petra, 8 t., Gomez, Aruba.
„ „ Francisca, 5 t., Piar, Bonaire.
„ bark Calypso, 9 t., Terbed, Bonaire.
noorw. barkschip Dagmar, 241 t., Johannsen, Hamburg.
ned. schr. Elvira, 45 t., Iribadi, Maracaibo.
2 „ boot Porvenir, Auralio, Bonaire.
„ schr. Leonor, 54 t., Martyn, St. Domingo.
3 „ „ Julia, 35 t., de Groot, Maracaibo.
„ „ Irène, 5 t., Boekhoudt, Bonaire.
„ bark Graciella, 8 t., Martis, Bonaire.
„ boot Vision, Martyn, Bonaire.
duits. stoomb. Maracaibo, 468 t., Tischbein, St. Thomas.
ned. schr. Anita, 46 t., Curiel, Maracaibo.
„ bark Mary, 5 t., Hart, Bonaire.
„ „ Experiencia, 8 t., Nikolaas, Bonaire.
5 ven. „ Tinaquillo, 6 t., Vasques, Vela de Coro.
eng. brik Anna Duncan, 228 t., Young, Liverpool.
duits. stoomb. Allemannia, 2400 t., Schmidt, St. Thomas.

UITGEKLAARD.—*Mei.*

29 ned. schr. Mirtabella, Martis.
ven. bark Gertrudis, Gomez.
eng. schr. brik Curaçao, Faulkner.
30 ned. schr. Ofir, Hernandez.
„ „ Irène, Boekhoudt.
„ bark Nicasia, Boezem.
„ schr. Telegrafo, Alders.

Juni.

1 ven. bark Aruba, Gonzalez
eng. stoomb. Corinth, Ecker.
ven. schr. Cumarebo, Aular.
2 ned. „ Francisca, Piar.
„ „ Bella Petra, Gomez.
„ bark Arion, Olivet.
ven. schr. Providencia, Huerta.
3 duits. stoomb. Maracaibo, Tischbein.
ned. schr. Elvinia, de Groot.
„ bark Calypso, Terbed.
ven. „ Juanita, Ocdeño.
4 ned. boot Porvenir, Auralio.
...
„ schr. Irène, Boekhoudt.
5 „ „ Manaure, de Windt.
„ „ Ceres, Ball.
duits. stoomb. Allemannia, Schmidt.

AANGEKOMEN: Zaterdag, den 30 Mei, van New York, laatst van Jacmel, het Stoomschip van de Atlas Company *Corinth*, Kapitein *Ecker*, en is Dinsdag naar Pto. Cabello vertrokken;

Woensdag, van St. Thomas, het Stoomschip van de H. A. S. M. *Maracaibo*, Kapitein *Tischbein*, en is Donderdag naar Maracaibo vertrokken;

gisteren, van Hamburg, laatst van St. Thomas, het Stoomschip van de H. A. S. M. *Allemannia*, Kapitein *Schmidt*, en is des namiddags naar Colon vertrokken.

Lading van New York met de *Corinth*: 580 kisten en vaten provisie voor Curaçao en Maracaibo.

Lading van Europa met de *Maracaibo*: 407 kisten en balen koopmanschappen voor Curaçao en 47 do. voor Maracaibo.

Lading van Europa met de *Allemannia*: 450 kisten en balen koopmanschappen voor Curaçao en Maracaibo.

Met de *Allemannia* zyn St. Thomas Couranten tot 27 met berichten uit New York tot 25 Mei ontvangen.

Volgens een telegrafisch bericht van Hayti in St. Thomas ontvangen is Nisage afgetreden en heeft zyn gezag aan de Ministers overgedragen. Domingue is tot Generalissimus benoemd.

Het Fransche Ministerie is afgetreden en een nieuw Ministerie is door Mac Mahon benoemd, bestaande als volgt:—

Cissy, Oorlog.
Decazes, Buitenlandsche zaken.
Fourton, Binnenlandsche zaken.
Magne, Financien.
Eugène Caillaux, Publieke werken.
Gowart, Handel.
Cumon, Onderwys.
Adrien Telahaud, Justitie.
Montaigue, Marine.

De gouvernements troepen in Spanje hebben overwinningen behaald op de Carlisten, en de regeering te Madrid heeft zich tot Duitschland gewend om de republiek te erkennen.

De Paus was ongesteld.

— De *Köln. Zeitung* deelt de volgende cyfers mede betreffende de toeneming der bevolking van de beide keizerlyke hoofdsteden in Middel-Europa. De opgaaf betreffende Berlyn begint met het jaar 1690, toen de stad slechts 21,000 zielen telde, waarby echter de militaire bezetting niet is begrepen; in 1740 was de bevolking geklommen tot 90,000 zielen en in 1804 bereikte zy het cyfer van 182,000 zielen. In de daaropvolgende jaren had een aanmerkelyke achteruitgang plaats, want in 1806 daalde de bevolking tot op 156,000 zielen. Dertien jaren later had zy een verbazende uitbreiding verkregen, want het cyfer was geklommen tot 193,000; in 1828 telde de stad 220,000 inwoners, in 1831 250,000, in 1837 265,000, in 1846 389,000, in 1849 424,000 zielen. De eerste daaropvolgende jaren brachten een tyd van stilstand aan, maar dit duurde niet lang, want in 1858 was het cyfer geklommen tot 460,000. Sedert dien tyd is de vooruitgang allengs sneller gegaan; in 1861 had de stad met inbegrip van een militaire bezetting van 30,000 man, een bevolking van 570,000 zielen; in 1867 was dit aantal geklommen tot 702,000; in 1871 tot 825,000, in 1872 tot 858,000 ongeveer en thans mag de bevolking worden geschat op ruim 920,000 inwoners.

Weenen telde in 1754 ongeveer 175,000 inwoners; met het begin dezer eeuw was de bevolking gekomen tot 231,000 zielen, in 1816 tot 244,000, in 1820 tot 273,000 zielen. Gedurende de daarop volgende 10 jaren was de vermeerdering 45,000 zoodat het cyfer daardoor steeg tot 318,000 inwoners in 1830; de volgende 10 jaren gaven een aanwas van 39,000 zielen, zoodat in 1840 het cyfer bedroeg 357,000 zielen. In 1846 steeg het tot 408,000 zielen, in 1851 tot 431,000, 1857 tot 476,000 inwoners; nu had de inlyving van verscheidene omliggende gemeenten in de hoofdstad plaats, zoodat de bevolking daardoor in 1869 klom tot 834,000 zielen; in 1872 had zy het cyfer van 901,000 inwoners bereikt. Men houdt zich overtuigd, dat binnen zeer korten tyd beide steden een bevolking van een millioen zielen zullen tellen.

— In een hoogst belangryk rechtsgeding is te Parys vonnis gewezen. Onlangs waren de directeuren eener frauduleuse spoorweg-maatschappy tot hooge geldboeten en tot langdurige gevangenisstraf veroordeeld. Hiermede niet tevreden, stelden de aandeelhouders een actie in tegen den heer Moreau, den president der Parysche beurs, en tegen een advertentieblad. Men beschuldigde den heer Moreau, dat hy geholpen had het publiek te bedriegen door toe te laten, dat die spoor op de beurs genoteerd werd. Ofschoon deze heer verklaarde, dat hy na gedaan onderzoek de zaak als zuiver beschouwde, werd hy veroordeeld om nagenoeg *f* 120,000 aan de aandeelhouders te betalen. De heer Moreau bleek al zyn informaties omtrent de maatschappy by een harer directeuren te hebben ingewonnen. Het nieuwsblad werd tot betaling eener gelyke som veroordeeld, niet omdat het advertenties had geplaatst, maar omdat het de zaak had aangeprezen in hoofdartikelen, die bestemd waren om het publiek te bedriegen. De rechtbank meende, dat het publiek wel tegen advertenties op zyn hoede was, maar niet door hoofdartikelen mocht worden beetgenomen. Het is echter van algemeene bekendheid, dat vele dergelyke bladen zich zooveel voor een advertentie, zooveel voor een aankondiging en zooveel voor een artikel laten betalen, de opgaaf dier pryzen kan men geregeld in die bladen vinden.

— Een telegraphische depeche van den opperbevelhebber van Biskra aan den divisiecommandant te Constantine, bericht de nederlaag en de gevangenneming van sherif Bou-Choucha. Hy werd te Melez, op vyf dagreizen afstand van In Salah, aangevallen en heeft zyn vaandel, 100 kameelen en 50 zyner partygangers verloren. Aan den voet gewond, heeft hy zich aan Said moeten overgeven.— Zyn vrouw en dochter werden bovendien gevangen genomen.

Bou-Choucha voerde sedert jaren met Frankryk een hardnekkigen oorlog en hield zyn strooptochten onder de aan Frankryk onderworpen stammen in de Sahara. Tydens den grooten opstand van 1871 drong hy tot Tuggurth door, waarvan hy zich met verraad wist meester te maken. Na de nederlaag der opstandelingen nam hy met den buit naar het binnenste van de Sahara de wyk. Elk jaar kwam hy uit zyn schuilhoek te voorschyn en hernieuwde hy zyn rooftochten. Zyne gevangenneming is dus van het grootste gewicht voor de veiligheid der communicatie met het Zuiden en zelfs voor Frankryks heerschappy in die streken

Gedrukt ter Drukkery van
A. L. S. MULLER &
C. J. & A. W. NEUMAN Fz.